

Κείμενο Αναφοράς - Κυπριακό - Ο αγώνας για την επανένωση της Κύπρου στη συγκυρία του 2013 (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε τον Δεκέμβρη του 2013 στην ιστοσελίδα της [Αριστερής Παρέμβασης](#).

Περιεχόμενο

Κείμενο Αναφοράς - Κυπριακό - Ο αγώνας για την επανένωση της Κύπρου στη συγκυρία του 2013

14/12/2013

Η επίλυση του Κυπριακού και η επανένωση της χώρας συνιστά αδήριτη αναγκαιότητα και άμεση προτεραιότητα. Η διευθέτηση του Κυπριακού αποτελεί ουσιαστική ευκαιρία για μια ευρύτερη αμφισβήτηση του κατεστημένου που παγιώθηκε από το 1960, για να αλλάξουν οι κοινωνικές δυναμικές και για να δημιουργηθεί ένα νέο πεδίο δράσης με προοπτικές συνεργασίας μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων

Η συνέχιση της ύπαρξης του κυπριακού προβλήματος εγκλωβίζει την κυπριακή ιστορία στη λογική του εθνοτικού ανταγωνισμού, ενώ ταυτόχρονα, λειτουργεί ως τρόπος καθυπόταξης της κοινωνίας μας σε ένα στενό, αυταρχικό και μονοδιάστατο εθνοκεντρικό πλαίσιο. Ιδιαίτερα στο σημερινό πλαίσιο, με την εύρεση των υδρογονανθράκων και τους ευρύτερους γεωπολιτικούς ανταγωνισμούς για τα ενεργειακά αποθέματα της περιοχής, ενσωματώνονται νέες μεταβλητές στην “εξίσωση” του Κυπριακού, οι οποίες ενδέχεται να αποτελέσουν εστίες αντιπαραθέσεων και συγκρούσεων.

Μετά την απόρριψη του σχεδίου λύσης των ΗΕ στο δημοψήφισμα του 2004 από την πλειοψηφία των Ελληνοκυπρίων, το διχοτομικό ρεύμα στην ε/κ κοινότητα ενισχύθηκε έναντι του ομοσπονδιακού, παράλληλα το ποσοστό του πληθυσμού με τουρκική καταγωγή στον κυπριακό βορρά αυξήθηκε σε συνάρτηση με την τεράστια διείσδυση του τουρκικού κεφαλαίου, ενώ η απομάκρυνση των δυο κοινοτήτων επεκτάθηκε. Μεγάλο μέρος της κοινωνίας βόρεια και νότια της Πράσινης Γραμμής είναι σήμερα αδιάφορο ως προς το μέλλον του Κυπριακού και σκέφτεται τα πιο άμεσα ζητήματα της οικονομικής κρίσης με τα οποία το Κυπριακό φαντάζει άσχετο και απόμακρο. Παγιώνεται έτσι ακόμα περισσότερο η διχοτόμηση, όχι μόνο επί του εδάφους, αλλά και στα μυαλά των Κυπρίων που πλειοψηφικά φαίνονται να φυσικοποιούν και νομιμοποιούν τη διαίρεση της χώρας που επιβλήθηκε τις δεκαετίες του 1960 και του 1970 από τους εθνικισμούς, αλλά και τις επεμβάσεις του ελληνικού και τουρκικού κράτους.

Το κίνημα της επαναπροσέγγισης παρά την 20ετή παρουσία του στο πολιτικό σκηνικό δεν κατάφερε, ούτε να ανεξαρτητοποιηθεί επαρκώς από τις τοπικές και διεθνείς εξουσίες, ούτε να μεγαλώσει σε

ικανοποιητικό βαθμό και ούτε εν τέλει να επηρεάσει σημαντικά την πολιτική διαδικασία. Το άνοιγμα των οδοφραγμάτων και ο κανονισμός της Πράσινης Γραμμής υπήρξαν θετικές εξελίξεις που επέτρεπαν και επιτρέπουν σε κάποιο βαθμό τη συνάντηση, τη συνύπαρξη και τη συνεργασία, αλλά μέσα σε ένα συνολικά αρνητικό κλίμα που ενορχηστρωμένα αναπαράγεται, δεν κατάφεραν να δημιουργήσουν τις συνθήκες και τη δυναμική για επίλυση του προβλήματος. Στο επίπεδο των συνομιλιών σημειώθηκε μεν κάποια πρόοδος με τη συμφωνία Χριστόφια – Ταλάτ στο συνταγματικό για τη διασταυρούμενη ψήφο και την εκ περιτροπής προεδρία, αλλά καθώς η συμφωνία δεν έκλεισε και δεν ακολούθησε επαρκής στήριξη αυτής “της πρόνοιας που βελτιώνει τη Ζυρίχη”, η κοινή γνώμη δεν φαίνεται να έχει πειστεί πλειοψηφικά, ούτε βόρεια ούτε νότια. Είναι σημαντικό να μην εγκαταλειφθεί η πρόνοια αυτή, και κυρίως η λογική της, εξανεμίζοντας έτσι τις σαφώς επανενωτικές προεκτάσεις της.

Γενικότερα, έχει χαθεί η ελπίδα και η αισιοδοξία για την επανένωση της χώρας – με την προοπτική της λύσης να φαντάζει πλέον ως ένας πιθανός εξαναγκασμός, επιβαλλόμενος γεωπολιτικά από τις Μεγάλες Δυνάμεις ή από τις συνθήκες της ιστορίας και της αγοράς και όχι ως υπόθεση των Κυπρίων, και ως το βασικό πολιτικό στοίχημα της μεταπολεμικής γενιάς για να απεγκλωβιστεί από το κακό παρελθόν. Και αυτό γιατί οι δυνάμεις της διχοτόμησης που περιλαμβάνουν την Εκκλησία, τα κανάλια, την πολιτική, τη γραφειοκρατική και την επιχειρηματική ελίτ, φαίνονται αρκετά ισχυρές και χωρίς καμία διάθεση να ρισκάρουν να απωλέσουν το ρόλο, την ισχύ και τα προνόμια που έχουν κατακτήσει και εδραιώσει τα τελευταία 50 χρόνια, μέσα από ένα νέο διαμοιρασμό εξουσίας.

Η πραγματική βούληση για μια νέα πολιτεία με δύο ισότιμες κοινότητες που θα ζουν μαζί (και όχι δίπλα δίπλα) απουσιάζει από την ατζέντα. Η ομοσπονδιακή λύση παρουσιάζεται σαν μια συμβιβαστική και οδυνηρή επιλογή, όπου η ε/κ κοινότητα εκχωρεί την «ανωτερότητα» και κυριαρχία της για να εξισωθεί με μια «κατώτερη» κοινότητα. Η πολιτική ηγεσία αναπαράγει μια μονότονη ρητορική, ενώ τα πλείστα ΜΜΕ συντηρούν το μίσος και την καχυποψία. Με δεδομένες αυτές τις συνθήκες, η Αριστερά καλείται να διαφοροποιήσει το ιστορικό παράδειγμα. Να δώσει ένα διαφορετικό πολιτικό και ιδεολογικό περιεχόμενο στην ανάδειξη και λύση των προβλημάτων. Καλείται να καταθέσει μια νέα κοινωνική και πολιτική αντίληψη.

Η αριστερή Παρέμβαση αξιώνει ότι:

- η δυναμική για τη λύση του Κυπριακού και την ομοσπονδιακή επανένωση της χώρας μπορεί να προέλθει μόνο μέσα από την κινητοποίηση των δυνάμεων της ειρήνης και της συνύπαρξης εντός της Κύπρου.
- η λειτουργικότητα του ομοσπονδιακού κράτους δεν εξαρτάται μόνο από τις πρόνοιες του συντάγματός του, αλλά από τη διάθεση για συνεργασία και την αποδοχή της λογικής του διαμοιρασμού της εξουσίας μεταξύ των δυο κοινοτήτων, καθώς και από την ύπαρξη ενός ισχυρού δικοινοτικού πολιτικού υποκειμένου που θα στηρίξει το ομοσπονδιακό σύστημα και θα είναι σε θέση να το αναπροσαρμόζει όσον και εφόσον χρειάζεται.
- η προσπάθεια για την ειρήνευση στην Κύπρο συνδέεται με την ευρύτερη προσπάθεια για ειρήνευση στην περιοχή μας και απεμπλοκή από το πλέγμα των ιμπεριαλιστικών σχέσεων στο οποίο βρισκόμαστε και του οποίου οι Βρετανικές Βάσεις αποτελούν ουσιαστικό εργαλείο.
- το κίνημα της επανένωσης θα πρέπει να ενισχυθεί, να αυτονομηθεί από τα κόμματα και τους θεσμούς των Ηνωμένων Εθνών και να καλλιεργήσει την ομοσπονδιακή πολιτική κουλτούρα που είναι απαραίτητη για την επίτευξη και την υλοποίηση της λύσης του Κυπριακού.
- οι επαφές και η συνεργασία μεταξύ των μελών των κοινοτήτων θα πρέπει να αυξηθούν σε όλα τα επίπεδα – πολιτικό, οικονομικό, ακαδημαϊκό, πολιτιστικό, κοινωνικό, διαπροσωπικό. Το άνοιγμα και άλλων διόδων, η ανάπτυξη δικοινοτικών μέσων ενημέρωσης, εκπαιδευτικών και ερευνητικών κέντρων και συνεταιρισμών αποτελούν εποικοδομητικά βήματα στην πορεία για

τη λύση.

- το εκπαιδευτικό σύστημα πρέπει να διέπεται από την ανάλογη φιλοσοφία. Μια φιλοσοφία ανθρωποκεντρική, που να ανταποκρίνεται στις πραγματικότητες ενός διαπολιτισμικού κράτους. Μια φιλοσοφία που να μη διασπά, αλλά να ενώνει. Η διδασκαλία της τουρκικής γλώσσας στα ελληνοκυπριακά σχολεία, όπως και η ελληνική στα τουρκοκυπριακά αντίστοιχα, θα μπορούσε να αποτελέσει ένα ουσιαστικό μέτρο οικοδόμησης εμπιστοσύνης, το οποίο μακροπρόθεσμα θα συμβάλει στην ενίσχυση της επικοινωνίας και της συνεργασίας ανάμεσα στις δύο κοινότητες.

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Αριστερή Παρέμβαση \(Ομάδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Κυπριακό Πρόβλημα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2013](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:paremvasi:pembasi_kipriako

Last update: **2025/07/15 13:46**

